

CINEMA *al*
L'ESTIU
L'ESTIU
al CINEMA

Jardí i Pèrgola del MuVIM
7-13 de juliol de 2017 / 22:00h

Jardí i Pèrgola del MuVIM

Totes les projeccions són a les 22:00 hores

Versions originals subtitulades en castellà

Accés lliure, però aforament limitat

Organitza:

MuVIM

Museu Valencià
de la Il·lustració
i de la Modernitat

NORMES: Les sessions es poden suspendre per inclemències meteorològiques. Les projeccions també poden patir modificacions o fins i tot ser anul·lades per raons tècniques o de seguretat. Com que l'entrada és gratuïta i no fruit de cap transacció comercial, no atorga cap dret de reparació. Qualsevol comportament violent, que provoqe molèsties als altres espectadors o que pertorbe el normal desenvolupament de l'activitat serà motiu de no admissió o d'expulsió, segons s'especifica en l'article 33 de la Llei 14/2010 de la Generalitat Valenciana, de 3 de desembre, relativa als espectacles, les activitats recreatives i els establiments públics (BOE, núm. 316). Es prega apagar o silenciar completament el mòbil en començar la pel·lícula i no fumar durant la projecció en l'espai destinat als espectadors. Els pares o acompanyants seran responsables del comportament dels menors al seu càrrec.

NORMAS: Las sesiones se pueden suspender por inclemencias meteorológicas. Las proyecciones también pueden sufrir modificaciones o incluso ser anuladas por razones técnicas o de seguridad. Como la entrada es gratuita y no fruto de ninguna transacción comercial, no otorga ningún derecho de reparación. Cualquier comportamiento violento, que provoque molestias a los otros espectadores o que perturbe el normal desarrollo de la actividad será motivo de no admisión o de expulsión, según se especifica en el artículo 33 de la Ley 14/2010 de la Generalitat Valenciana, de 3 de diciembre, relativa a los espectáculos, las actividades recreativas y los establecimientos públicos (BOE, núm. 316). Se ruega apagar o silenciar completamente el móvil al empezar la película y no fumar durante la proyección en el espacio destinado a los espectadores. Los padres o acompañantes serán responsables del comportamiento de los menores a su cargo.

CINEMA A L'ESTIU L'ESTIU AL CINEMA

DIVENDRES/VIERNES 07/07

El largo y cálido verano (The Long, Hot Summer)

Martin Ritt. EUA. 1958. VOSE. 117'

DISSABTE/SÁBADO 08/07

¿Qué ocurrió entre tu padre y mi madre? (Avanti!)

Billy Wilder. EUA. 1972. VOSE. 144'

DILLUNS/LUNES 10/07

Vacaciones en Roma (Roman Holiday)

William Wyler. EUA. 1953. VOSE. 118'

DIMARTS/MARTES 11/07

Las vacaciones del señor Hulot (Les Vacances de monsieur Hulot)

Jacques Tati. França. 1954. VOSE. 98'

DIMECRES/MIÉRCOLES 12/07

El talento de Mr. Ripley (The Talented Mr. Ripley)

Anthony Minghella. EUA. 1999. VOSE. 139'

DIJOUS/JUEVES 13/07

Isla bonita

Fernando Colomo. Espanya. 2015. 101'

A L'ESTIU, CINEMA EN EL VERANO, CINE

A l'estiu fins i tot el temps es rendeix a la calor. S'esfilagarsa, ronseja i s'endormisca entre sestres. El rellotge no assenyala les hores amb tanta severitat, ja. I per als més afortunats la disciplina laboral ha quedat entre parèntesis. I és que poca cosa productiva es pot fer amb tanta calor a sobre. Al migdia, a pler de sol, els cossos s'estimben en hamaques vora la mar, a sota d'una refrescant ombra o a l'aixopluc de l'aire condicionat, ben tancats a casa. Només a la nit la inclemència solar concedeix una mínima treva perquè la gent abandone els seus refugis a la recerca d'una mica de fresca o conversa. La sociabilitat estiuenca és decididament noctàmbula. A més, com que la lassitud generalitzada no convida precisament a fer coses que necessiten excessiva energia, física ni mental, vore cinema pot ser una bona opció per recuperar l'esme perdut combatent les altes temperatures durant el dia.

Conscients dels implacables rigors de l'estiu, el MuVIM ofereix —per quart any consecutiu— una nova entrega de cinema a l'aire lliure per a disfrutar a soles, en família o entre amics, mentre se sopa o es pren un refresc. Enguany, a més, el protagonista del cicle és el mateix estiu, cinematogràficament tractat. A l'estiu el dia allarga i la nit es torna més transitable. Són moltes hores per a què passen moltes coses. Algunes —sobretot les inesperades— poden fins i tot canviar-nos la vida. ¿Qui no recorda algunes vacances d'estiu que foren úniques, especials, inoblidables? Per això totes les pel·lícules seleccionades en aquest cicle tenen a l'estiu, i la seua capacitat transformadora, com a protagonista destacat.

Hi ha de tot i per a tots. Un caradura ben guapo, seductor i espavilat, que tira pel dret entre la retorçada gent del sud nord-americà. Un empresari que sap com guanyar diners però no com disfrutar de la vida. Una princesa que descobreix un estiu la vida que mai podrà viure. Un trapatroles que, en un balneari de la costa atlàntica francesa, escampa caos i rialles, indistintament. Un jove sense possibles que enceta a Itàlia una nova —culta i refinada— vida plena de morts. I un home desnortat, massa major ja per a perdre el nord, que trobarà a Menorca un nou sentit a una vida que se li havia extraviat de les mans.

Això que hem dit, en definitiva: a l'estiu, qualsevol cosa pot passar. Vine al MuVIM i ho descobriràs.

En verano incluso el tiempo se rinde al calor. Se deshilvana, remolonea y se aletarga entre siestas. El reloj no señala las horas con tanta severidad, ya. Y para los más afortunados la disciplina laboral ha quedado entre paréntesis. Y es que poca cosa productiva se puede hacer con tanto calor encima. A mediodía, con el sol a sus anchas, los cuerpos se desmoronan en hamacas al borde la mar, debajo de una refrescante sombra o al cobijo del aire acondicionado, bien encerrados en casa. Sólo por la noche la inclemencia solar concede una mínima tregua para que la gente abandone sus refugios en busca de un poco de fresco o conversación. La sociabilidad veraniega es decididamente noctámbula. Además, como la lasitud generalizada no invita precisamente a hacer cosas que necesiten excesiva energía, física ni mental, ver cine puede ser una buena opción para recuperar el ánimo perdido combatiendo las altas temperaturas durante el día.

Conscientes de los implacables rigores del verano, el MuVIM ofrece —por cuarto año consecutivo— una nueva entrega de cine al aire libre para disfrutar a solas, en familia o entre amigos, mientras se cena o se toma un refresco. Este año, además, el protagonista del ciclo es el mismo verano, cinematográficamente tratado. En verano el día alarga y la noche se vuelve más transitable. Son muchas horas para que pasen muchas cosas. Algunas —sobre todo las inesperadas— pueden incluso cambiarnos la vida. ¿Quién no recuerda algunas vacaciones de verano que fueron únicas, especiales, inolvidables? Por eso todas las películas seleccionadas en este ciclo tienen al verano, y su capacidad transformadora, como protagonista destacado.

Hay de todo y para todos. Un caradura muy guapo, seductor y buscavidas, que va por derecho entre la retorcida gente del sur norteamericano. Un empresario que sabe cómo ganar dinero pero no cómo disfrutar de la vida. Una princesa que descubre un verano la vida que nunca podrá vivir. Un tarambana que, en un balneario de la costa atlántica francesa, esparce caos y risas, indistintamente. Un joven sin posibles que comienza en Italia una nueva —culta y refinada— vida llena de muertos. Y un hombre desnortado, demasiado mayor ya para perder el norte, que encontrará en Menorca un nuevo sentido a una vida que se le había extraviado de las manos.

Lo dicho, en definitiva: en verano, cualquier cosa puede pasar. Ven al MuVIM y lo descubrirás.

DIVENDRES 7 DE JULIOL

El largo y cálido verano

The Long, Hot Summer
Martin Ritt. EUA. 1958.
VOSE. 117'

L'arribada a un llogaret del sud dels Estats Units d'un home amb tendències incendiàries concita l'animadversió de tots els veïns. Excepte de Will Varner, l'home més ric del lloc, que es comporta com un sàtrapa sense massa escrúpols a qui li fa gràcia el descarat atreviment del jove, fins el punt que no dubta a incorporar-lo a la seua desestructurada família. Inspirada en relats de William Faulkner, el festival de Cannes atorgà per aquesta pel·lícula el premi al millor actor a un Paul Newman en plenitud de facultats físiques i interpretatives.

La llegada a una aldea del sur de los Estados Unidos de un hombre con tendencias incendiarias concita la animadversión de todos los vecinos. Excepto de Will Varner, el hombre más rico del lugar, que se comporta como un sátrapa sin demasiados escrúpulos a quien le cae en gracia el descarado atrevimiento del joven, hasta el punto de que no duda en incorporarlo a su desestructurada familia. Inspirada en relatos de William Faulkner, el festival de Cannes otorgó por esta película el premio al mejor actor a un Paul Newman en plenitud de facultades físicas e interpretativas.

CALOR, RUFIANES I MOSQUITES

CALOR, RUFIANES Y MOSQUITOS

El sud dels Estats Units va tindre al llarg del segle XX tres veus destacades que ajudaren a crear el mite d'una societat bromosa, amb una ètica i estètica pròpies de cavallers, dames o rufians i un oratge sufocant que exacerba sentiments i passions, sempre a flor de pell. Margaret Mitchell va fer-se mundialment coneguda amb *Allò que el vent s'endugué* (1936); Tennessee Williams aconseguí el mateix estatus amb *Un tramvia anomenat desig* (1947) o *La gata sobre la teulada de zinc* (1955); i William Faulkner guanyà fama i el premi Nobel de literatura per novel·les com *El soroll i la furia* (1929) o les desenes de contes en els quals va retratar les terres del Mississipi.

La calor, els herois, els rufians, les passions, els mosquits i, en general, tots els elements que podem trobar dins l'imaginari col·lectiu que Faulkner tan bé va descriure, serviren com a base narrativa per a *El llarg i càlid estiu* (1958), que va barrejar personatges i situacions de tres dels seus relats. Una pel·lícula que, a més, ens presenta un Paul Newman en una de les seues actuacions més conegudes i reconegudes. Un film que va suposar dues trobades destacades en la seua vida: per una part, la que seria la seua dona fins a la mort, Joanne Woodward; i, de l'altra, un dels directors amb els quals millor treballaria, Martin Ritt.

La història que narra la pel·lícula conté elements arquetípics que permeten una identificació clara per part de l'espectador amb els personatges que van desfilar davant la càmera. Orson Wells, Lee Remick o Angela Lansbury ens regalen algunes de les millors interpretacions de les seues carreres i Paul Newman, que tornaria al sud en altres dues ocasions tan mítiques com aquesta (*La gata sobre la teulada de zinc* i *Dolç ocell de joventut*) ens dóna tota una lliçó d'interpretació seguint el mètode del "Actor's Studio". D'eixes que perduren en la nostra memòria. Així que ara no resta més que relaxar-se i gaudir de la projecció: segur que, d'ara endavant, *El llarg i càlid estiu* formarà part del seu "sud" particular.

El sur de los Estados Unidos tuvo a lo largo del siglo XX tres voces destacadas que ayudaron a crear el mito de una sociedad bromosa, con una ética y estética propias de caballeros, damas o rufianes y un clima sofocante que exacerba sentimientos y pasiones, siempre a flor de piel. Margaret Mitchell se hizo mundialmente conocida con Lo que el viento se llevó (1936); Tennessee Williams consiguió el mismo estatus con Un tramvía llamado deseo (1947) o La gata sobre el tejado de zinc (1955); y William Faulkner ganó fama y el premio Nobel de literatura por novelas como El ruido y la furia (1929) o las decenas de cuentos en los cuales retrató las tierras del Misisipi. El calor, los héroes, los rufianes, las pasiones, los mosquitos y, en general, todos los elementos que podemos encontrar dentro del imaginario colectivo que Faulkner tan bien describió, sirvieron como base narrativa para El largo y cálido verano (1958), que mezcló personajes y situaciones de tres de sus relatos. Una película que, además, nos presenta un Paul Newman en una de sus actuaciones más conocidas y reconocidas. Un film que supuso dos encuentros destacados en su vida: por una parte, la que sería su mujer hasta la muerte, Joanne Woodward; y, por otra, uno de los directores con los que mejor trabajaría, Martin Ritt.

La historia que narra la película contiene elementos arquetípicos que permiten una identificación clara por parte del espectador con los personajes que van desfilando ante la cámara. Orson Wells, Lee Remick o Angela Lansbury nos regalan algunas de las mejores interpretaciones de sus carreras y Paul Newman, que volvería al sur en otras dos ocasiones tan míticas como esta (La gata sobre el tejado de zinc y Dulce pájaro de juventud) nos da toda una lección de interpretación siguiendo el método del "Actor's Studio". De esas que perduran en nuestra memoria. Así que ahora no queda más que relajarse y disfrutar de la proyección: seguro que, de ahora en adelante, El largo y cálido verano formará parte de su "sur" particular.

DISSABTE 8 DE JULIOL

¿Qué ocurrió entre tu padre y mi madre?

Avanti!

Billy Wilder. EUA. 1972

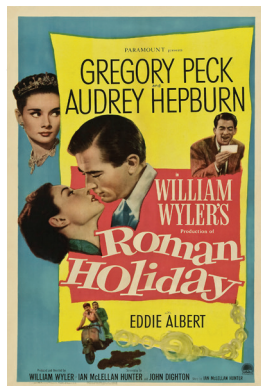
VOSE. 144'

Wendell Armbruster és un home de negocis nord-americà que es veu obligat a viatjar a Itàlia perquè son pare ha mort en un accident de cotxe. Té pressa per tornar-se'n —els negocis obliguen— i li desagrada enormement la lentitud, indolència i negligència amb què els italians condueixen tots els assumptes. La seua aversió augmenta quan descobreix que la vida del seu —aparentment— tan honest i exemplar pare té més racons obscurs que no sembla. Una aposta per la tolerància en una —altra— obra mestra d'un Billy Wilder que, en clau de comèdia, sempre abordava qüestions substancials i temes espinosos.

Wendell Armbruster es un hombre de negocios norteamericano que se ve obligado a viajar a Italia porque su padre ha muerto en un accidente de coche. Tiene prisa por volver —los negocios obligan— y le desagrada enormemente la lentitud, indolencia y negligencia con que los italianos conducen todos los asuntos. Su aversión aumenta cuando descubre que la vida de su —aparentemente— tan honesto y ejemplar padre tiene más rincones oscuros de lo que parece. Una apuesta por la tolerancia en una —otra— obra maestra de un Billy Wilder que, en clave de comedia, siempre abordaba cuestiones sustanciales y temas espinosos.

DILLUNS 10 DE JULIOL

Vacaciones en Roma

Roman Holiday

William Wyler. EUA. 1953.

VOSE. 118'

Durant una visita a Roma, Anna, la jove princesa d'un xicotet país centreeuropeu, tracta d'eludir el protocol escapant-se de palau per a visitar la ciutat d'incògnit. Així coneix Joe, un periodista americà que fingeix desconèixer la identitat de la princesa per aconseguir una exclusiva que el traurà de pobre. Però els seus plans es desbaraten quan arriba un convidat inesperat: l'enamorament. Un conte de fades molt apropiat per a oblidar una devastadora guerra mundial. Durante una visita a Roma, Anna, la joven princesa de un pequeño país centroeuropeo, trata de eludir el protocolo escapándose de palacio para visitar la ciudad de incógnito. Así conoce a Joe, un periodista americano que finge desconocer la identidad de la princesa para conseguir una exclusiva que lo sacará de pobre. Pero sus planes se estropean cuando llega un invitado inesperado: el enamoramiento. Un cuento de hadas muy apropiado para olvidar una devastadora guerra mundial.

DIMARTS 11 DE JULIOL

Las vacaciones de M. Hulot

Les Vacances de monsieur Hulot

Jacques Tati. França. 1954.

VOSE. 98'

En un balneari de la costa atlàntica, els estiuejants són incapaços d'apartar-se dels seus rutinaris costums urbans. Fins que arriba l'excèntric monsieur Hulot al volant del seu vell trasto i trenca la calma estival, tot incomodant els turistes allotjats. Al final, però, aquest trapatrols farà de les vacances dels hostes una experiència inoblidable. Una de les grans pel·lícules d'un Jacques Tati que ja dominava tots els recursos tècnics i expressius de l'*slapstick*.

En un balneario de la costa atlántica, los veraneantes son incapaces de apartarse de sus rutinarias costumbres urbanas. Hasta que llega el excéntrico monsieur Hulot al volante de su viejo cacharro y rompe la calma estival, incomodando a los turistas alojados. Al final, pero, este tarambana hará de las vacaciones de los huéspedes una experiencia inolvidable. Una de las grandes películas de un Jacques Tati que ya dominaba todos los recursos técnicos y expresivos del *slapstick*.

COMPTE! ARRIBA UN TRAPATROLES ¡CUIDADO! LLEGA UN TARAMBANA

El 1953, la Segona Guerra Mundial havia escrit el seu punt final no feia ni deu anys, la Comunitat Europea del Carbó i de l'Acer havia signat el seu tractat fundacional uns mesos abans i una nova Europa estava sorgint de les cendres —encara calentes— dels enfrontaments que l'havien assolada des de l'època napoleònica. El cinema, és clar, no podia restar alié als nous vents que començaven a bufar amb força.

Jacques Tati, que ja amb *Dia de festa* (1949) havia demostrat que l'humor és un magnífic remei per abstraure'ns i tancar nafres sagnants, en *Las vacaciones del señor Hulot* (1953) va juntar dins un hotel de la costa atlàntica estiuejants francesos, alemanys i britànics incapaços de relaxar-se i fruir de les vacances. El que en un primer moment pot semblar un pel·lícula fins i tot documental, canvia radicalment amb l'arribada del senyor Hulot, *alter ego* del cineasta que capgirarà les existències dels hostes tot semblant el caos allà per on passa. Un desastre ambulant que els farà descobrir, però, que cal viure la vida amb alegria.

Quan s'estrenà la pel·lícula, Tati ja portava més de vint anys perfeccionant l'art de la pantomima i l'*slapstick*, un subgènere de la comèdia que apostava per l'exageració física per a construir les escenes d'humor (cops, caigudes, bullicia, pantomima) i que va ser una de les primeres tècniques cinematogràfiques més exitoses en taquilla (recordem Charles Chaplin, Buster Keaton, Fatty Arbuckle o Harold Lloyd). Tati va saber adaptar aquest recurs teatral i cinematogràfic a les característiques tècniques del cinema dels anys 50. I ho va fer amb tanta solvència que aquesta pel·lícula va estar nominada a l'Oscar al millor guió. Un premi que va guanyar sis anys després amb *El meu oncle* (estrenada el 1958).

En 1953, la Segunda Guerra Mundial había escrito su punto final no hacía ni diez años, la Comunidad Europea del Carbón y del Acero había firmado su tratado fundacional unos meses antes y una nueva Europa estaba surgiendo de las cenizas —todavía calientes— de los enfrentamientos que la habían asolado desde la época napoleónica. El cine, claro, no podía permanecer ajeno a los nuevos vientos que empezaban a soplar con fuerza.

Jacques Tati, que ya con Día de fiesta (1949) había demostrado que el humor es un magnífico remedio para abstraernos y cerrar heridas sangrantes, en Las vacaciones del señor Hulot (1953) juntó dentro de un hotel de la costa atlántica a veraneantes franceses, alemanes y británicos incapaces de relajarse y disfrutar de las vacaciones. Lo que al principio puede parecer un película incluso documental, cambia radicalmente con la llegada del señor Hulot, alter ego del cineasta que cambiará las existencias de los huéspedes sembrando el caos allá por donde pasa. Un desastre ambulante que les hará descubrir, sin embargo, que hay que vivir la vida con alegría. Cuando se estrenó la película, Tati ya llevaba más de veinte años perfeccionando el arte de la pantomima y el slapstick, un subgénero de la comedia que apostaba por la exageración física para construir las escenas de humor (golpes, caídas, bullicio, pantomima) y que fue una de las primeras técnicas cinematográficas con mayor éxito en taquilla (recordemos a Charles Chaplin, Buster Keaton, Fatty Arbuckle o Harold Lloyd). Tati supo adaptar este recurso teatral y cinematográfico a las características técnicas del cine de los años 50. Y lo hizo con tanta solvencia que esta película estuvo nominada al Óscar al mejor guion. Un premio que ganó seis años después con Mi tío (estrenada el 1958).

Enric Trilles

DIMECRES 12 DE JULIOL

El talento de Mr Ripley

The Talented Mr. Ripley
Anthony Minghella. EUA. 1999
VOSE. 139'
+13 anys

L'atzar i una mentida innocent fan que Tom Ripley, un jove d'escasos recursos però amb molta sensibilitat, arribi a Itàlia per convèncer Dickie Greenleaf de què torne als Estats Units amb el seu acabat pare. Ripley, però, es queda fascinat per l'estil de vida hedonista dels fills de la burgesia adinerada nord-americana. Aviat descobrirà l'alt preu que cal pagar per mentir i enganyar. Anthony Minghella va demostrar, amb aquesta exquisida adaptació de la novel·la homònima de Patricia Highsmith, un mestratge indiscutible que el va convertir en un dels millors directors de la història del cinema.

El azar y una mentira inocente hacen que Tom Ripley, un joven de escasos recursos pero con mucha sensibilidad, llegue a Italia para convencer a Dickie Greenleaf de que vuelva a los Estados Unidos junto a su adinerado padre. Ripley, sin embargo, se queda fascinado por el estilo de vida hedonista de los hijos de la burguesía adinerada norteamericana. Pero pronto descubrirá el alto precio que hay que pagar por mentir y engañar. Anthony Minghella demostró, con esta exquisita adaptación de la novela homónima de Patricia Highsmith, una maestría indiscutible que lo encumbró como uno de los mejores directores de la historia del cine.

ITÀLIA NO ÉS UN PAÍS

ITALIA NO ES UN PAÍS

Un meravellós, místic i màgic miracle. Això era el que esperava trobar a Venècia el personatge que Katharine Hepburn interpretava en la pel·lícula *Summertime* de David Lean (1955). Però no va ser la primera que acudia a Itàlia sense saber massa bé què hi buscava: la llista de pelegrins, viatgers, andarecs i turistes que han solcat la península Itàlica és inacabable i inabastable. Roma fou el cor del món i després Seu papal. Però va ser a finals de l'edat Mitjana quan a les ciutats-estat italianes va començar a covar-se el món modern, gràcies a l'enginy i l'audàcia d'artistes, polítics i *condottieri*.

Però no és només la bellesa atesorada pertot arreu, ni la benignitat del clima o la relaxació dels costums allò que menava els viatgers al sud dels Alps. Hi ha més, molt més: alguna altra cosa potser inefable que fa d'Itàlia un indret especial, diferent, únic. Per als britànics del segle XIX era una parada obligada en el seu *Grand Tour*: la península era un lloc recomanable per a guarir la mal-enconia, la mandra o el pur avorriment existencial. Tot això que ara anomenem depressió. I al segle XX fou, per als nord-americans, una de les principals portes d'entrada a la vella Europa.

El cinema no ha estat immune a la fatal atracció cisalpina: són moltes les pel·lícules que han caigut en la temptació —inevitable— de fer del paisatge i el paisanatge italià un personatge més. A Itàlia la teua vida pot donar un tomb irreversible, com li va passar a Wendell Armbruster, un nord-americà que sabia com guanyar diners, però no com disfrutar de la vida. O a Tom Ripley, l'impagable personatge de Patricia Highsmith, que a Itàlia encetà una nova vida plena de morts. O a Anna, la princesa que va conèixer a Roma la vida que mai podria viure. Tots ells, en definitiva, descobriren que Itàlia no és un país. És una particular disposició de l'esperit. Un regal dels déus lars.

Un maravillosa, místico y mágico milagro. Eso era lo que esperaba encontrar en Venecia el personaje que Katharine Hepburn interpretaba en la película Summertime de David Lean (1955). Pero no fue la primera que acudía a Italia sin saber demasiado bien qué buscaba allí: la lista de peregrinos, viajeros, andariegos y turistas que han surcado la península Itálica es inacabable e inabarcable. Roma era el corazón del mundo y después sede papal. Pero fue a finales de la edad Media cuando en las ciudades-estado italianas empezó a incumbirse el mundo moderno, gracias al ingenio y la audacia de artistas, políticos y condottieri.

Pero no es sólo la belleza atesorada por todas partes, ni la benignidad del clima o la relajación de las costumbres aquello que encaminaba a los viajeros hacia el sur de los Alpes. Hay más, mucho más: algo quizás inefable que hace de Italia un lugar especial, diferente, único. Para los británicos del siglo XIX era una parada obligada en su Grand Tour: la península era un lugar recomendable para curar la melancolía, la pereza o el puro aburrimiento existencial. Todo eso a lo que ahora llamamos depresión. Y en el siglo XX fue, para los norteamericanos, una de las principales puertas de entrada a la vieja Europa.

El cine no ha sido immune a la fatal atracción cisalpina: son muchas las películas que han caído en la tentación —inevitable— de hacer del paisaje y el paisanaje italiano un personaje más. En Italia tu vida puede dar un vuelco irreversible, como le sucedió a Wendell Armbruster, un norteamericano que sabía cómo ganar dinero, pero no cómo disfrutar de la vida. O a Tom Ripley, el impagable personaje de Patricia Highsmith, que en Italia comenzó una nueva vida llena de muertes. O a Anna, la princesa que conoció en Roma la vida que nunca podría vivir. Todos ellos, en definitiva, descubrieron que Italia no es un país. Es una particular disposición del espíritu. Un regalo de los dioses lars.

Marc Borràs

DIJOUS 13 DE JULIOL

Isla bonita

Isla bonita

Fernando Colomo. Espanya. 2015

101'

Fer, un director publicitari que va viure temps de glòria però ara està divorciat i en la ruïna, és convidat per un amic a l'illa de Menorca amb l'excusa de rodar un documental. Però un imprevist fa que, en comptes d'allotjar-se a casa del seu amic com estava previst, haja de fer-ho en la d'una amiga d'aquest, una artista indòmita amb un sistema de valors propi que manté una complicada relació amb la seua filla adolescent. Una delicada exploració sobre les distintes maneres de viure la vida i estar en el món. Una de les millors pel·lícules de Fernando Colomo.

Fer, un director publicitario que vivió tiempos de gloria pero ahora está divorciado y en la ruina, es invitado por un amigo a la isla de Menorca con la excusa de rodar un documental. Pero un imprevisto hace que, en vez de alojarse en casa de su amigo como estaba previsto, tenga que hacerlo en la de una amiga de este, una artista indómita con un sistema de valores propio que mantiene una complicada relación con su hija adolescente. Una delicada exploración sobre las distintas maneras de vivir la vida y estar en el mundo. Una de las mejores películas de Fernando Colomo.

LA TARDOR EN PLE ESTIU EL OTOÑO EN PLENO VERANO

Un bon dia Fernando Colomo, director de cinema amb una llarga i exitosa trajectòria professional al darrere, es va vore —als seus seixanta anys i escaig— arruïnat, compelt a vendre sa casa i, damunt, enmig d'un procés de divorci. Obligat, com diuen, a començar de zero. El personatge d'*Isla bonita* també és un major desorientat i arruïnat que s'està separant de la seua última dona. Tanta coincidència té una explicació molt senzilla: l'actor que protagonitza la pel·lícula és el mateix Fernando Colomo.

Eixa és una de les virtuts de l'últim producte de la factoria Colomo: al cap i a la fi, contar històries que coneixes de ben a prop —en carn viva, valdria a dir— afavoreix la credibilitat. Però no és la seua única qualitat. Amb 70.000 escassos euros de pressupost i sense un guió previ ni actors coneguts, només s'atreveixen a rodar pel·lícules directors temeraris o amb solvència i ofici suficients. I Colomo té ambdues coses: la temeritat i solvència suficients per confeir —quasibé artesanalment— una de les seues millors pel·lícules. Una obra que l'emparenta amb nissagues cinematogràfiques de tanta prosàpia com les de Woody Allen o François Truffaut: com molta de la filmografia del nord-americà i del francès, també *Isla bonita* és una comèdia esfilagarsada, senzilla, gràcil i lleugera.

Atributs que, tot plegat, confereixen altes dosis de naturalitat i autenticitat a la història que s'hi conta: la d'un personatge valetudinari, enamoratís i desnortat que intenta reconstruir la seua vida una altra vegada. I en van unes quantes. I ho aconseguirà en un ambient que precisament fa sant i senya d'eixa mateixa falta de nord, de l'absència de normes preestablertes i d'un complet desconeixement del que diuen els llibres d'autoajuda a l'ús. Es tracta, amb tot i que la història transcorre en ple estiu, d'un film autumnal. Perquè l'escriu i dirigeix un director experimentat i també perquè parla d'un personatge en la tardor de la seua vida. Una pel·lícula fresca, original i intergeneracional que demostra el mestratge assolit per un director que, després de quaranta anys fent pel·lícules, destil·la la saviesa. Vital i cinematogràfica.

Un buen día Fernando Colomo, director de cine con una larga y exitosa trayectoria profesional a sus espaldas, se vio —a sus sesenta y pico años— arruinado, abocado a vender su casa y, además, en medio de un proceso de divorcio. Obligado, como dicen, a empezar de cero. El personaje de Isla bonita también es una persona mayor desorientada y arruinada que se está separando de su última mujer. Tanta coincidencia tiene una explicación muy sencilla: el actor que protagoniza la película es el mismo Fernando Colomo.

Esa es una de las virtudes del último producto de la factoría Colomo: al fin y al cabo, contar historias que conoces de cerca —en carne viva, cabría decir— favorece la credibilidad. Pero no es su única cualidad. Con 70.000 escasos euros de presupuesto y sin un guion previo ni actores conocidos, sólo se atreven a rodar películas directores temerarios o con solvencia y oficio suficientes. Y Colomo tiene ambas cosas: la temeridad y solvencia suficientes para confeccionar —casi artesanalmente— una de sus mejores películas. Una obra que lo emparenta con linajes cinematográficos de tanto abolengo como los de Woody Allen o François Truffaut: como mucha de la filmografía del norteamericano y del francés, también Isla bonita es una comedia deshulvanada, sencilla, grácil y ligera.

Atributos que, juntos, confieren altas dosis de naturalidad y autenticidad a la historia que se cuenta: la de un personaje valetudinario, enamorado y desnortado que intenta reconstruir su vida otra vez. Y van unas cuantas. Y lo conseguirá en un ambiente que precisamente hace santo y seña de esa misma falta de norte, de la ausencia de normas preestablecidas y de un completo desconocimiento de lo que dicen los libros de autoayuda al uso. Se trata, a pesar de que la historia transcurre en pleno verano, de un film otoñal. Porque lo escribe y dirige un director experimentado y también porque habla de un personaje en el otoño de su vida. Una película fresca, original e intergeneracional que demuestra la maestría lograda por un director que, después de cuarenta años haciendo películas, destila sabiduría. Vital y cinematográfica.

Horari del museu

Dimarts a dissabte de 10 a 14h i de 16 a 20h

Diumenges i festius de 10 a 20h

Informació

Dimarts a diumenge a partir de les 10h

informacion.muvim@dival.es

963 883 730

MuVIM

@MuVIM

@muvim.es

www.muvim.es

MuVIM

Museu Valencià
de la Il·lustració
i de la Modernitat